

6425

Opis. J. Wyżni 1933.

Dar M. Baranowski
za pośrednictwem
rekt. W. Matanona. 1932.

N. Inw. 6425

Franklin's map

Waggoner's report

Book 1. Waggoner's report on the 1888

(The type of the wagon is shown, being in
various positions, as follows: "Waggoner's")

Fig. 12

Waggoner's report

Żurichowska Marysa

Wspomnienia reagenta.

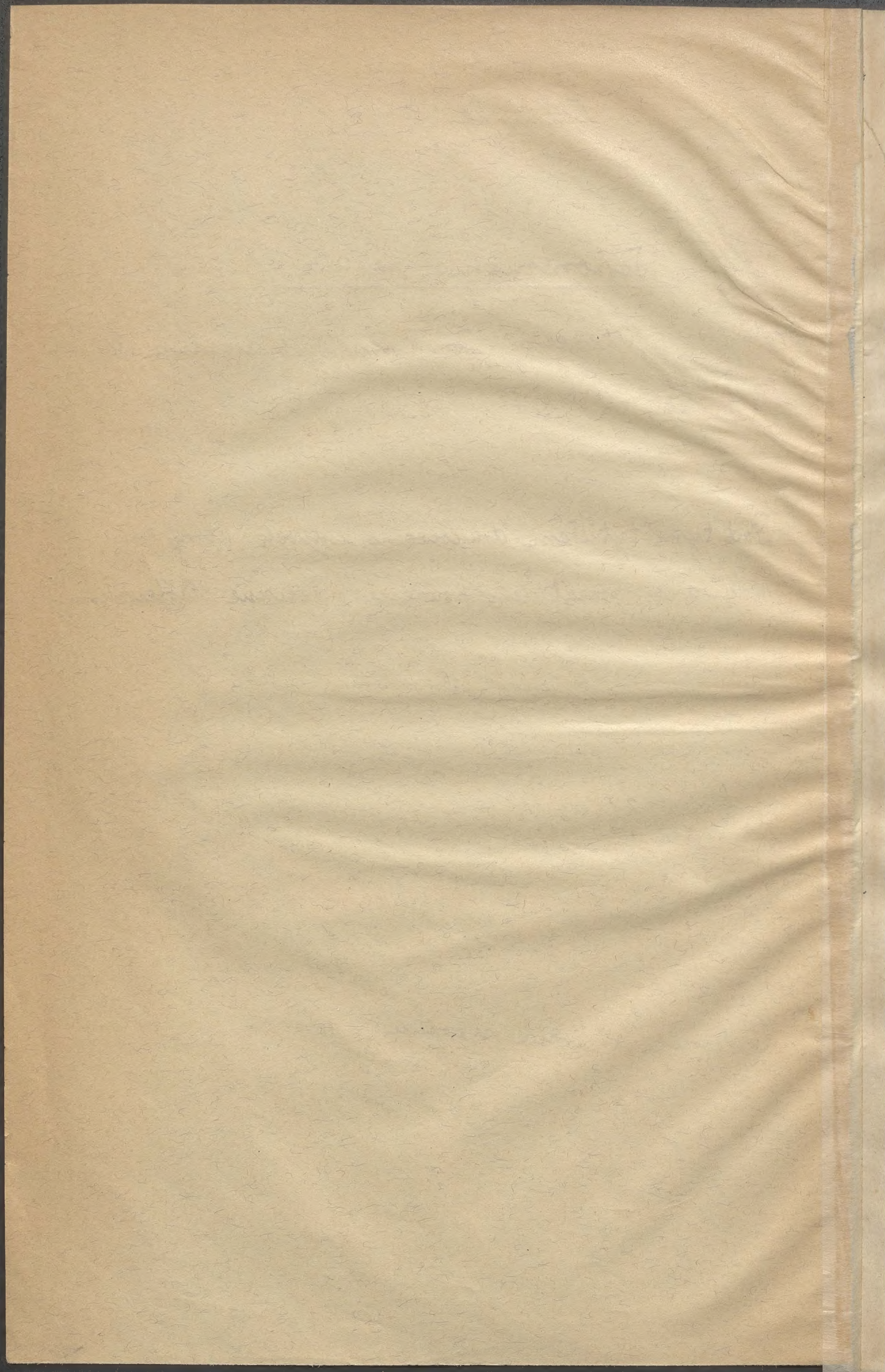
Druk. Ateneum Tom III. zes. 1. Warszawa 1888.

(Pod tym tytułem drukowano wrywek, który tu
nazwano „porządkiem powieści o Feliksie Królewskim.”)

k. 1-25.

Rękopis i kopia rękopisu.

II. Brief

Nr. 6.

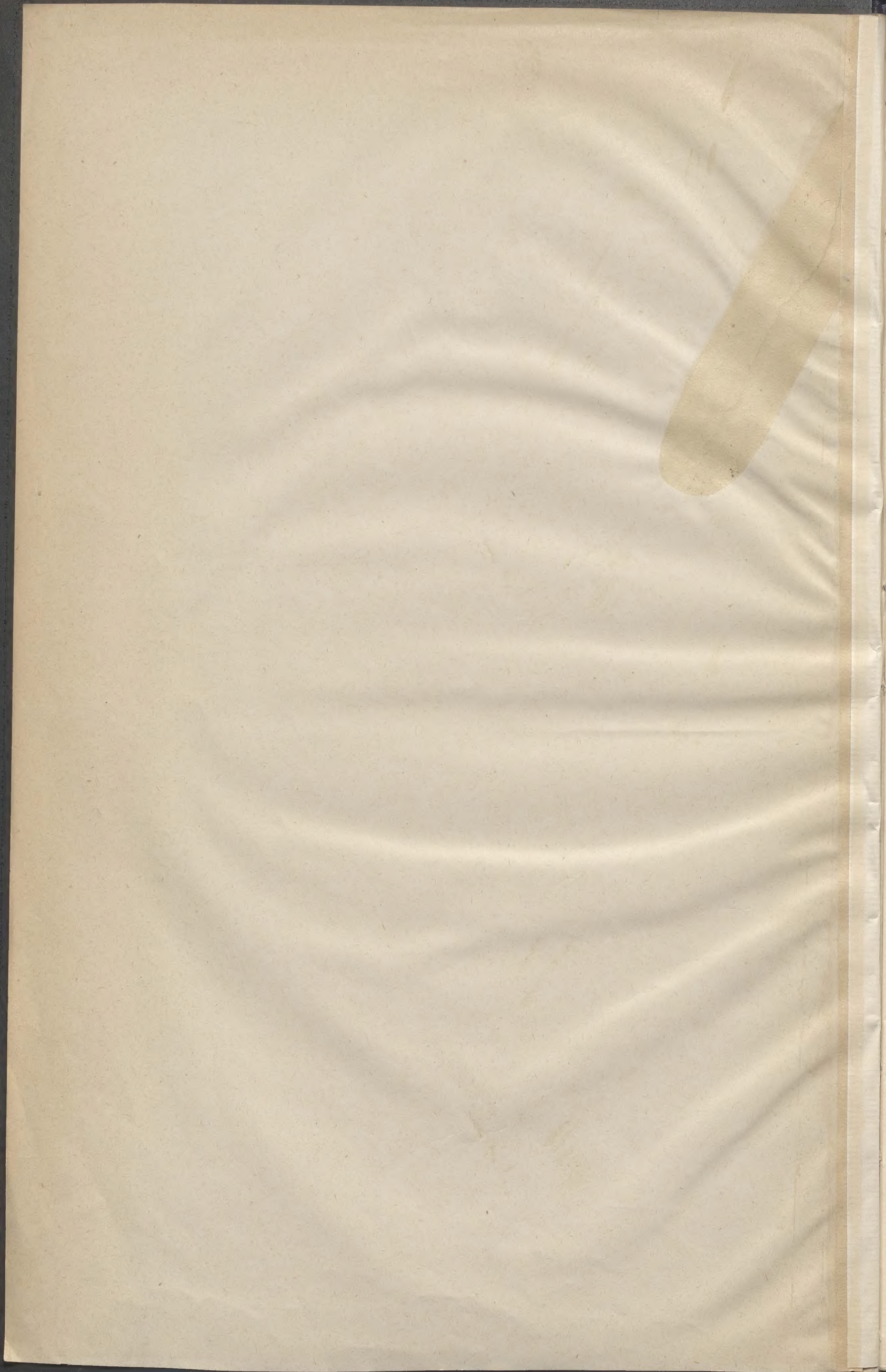
1.

Traktat poświęcony
o Trójkątach

drogą w. A. A. A.

2.

2. 1
Człowiek, który według się różni od zwierząt rozumem i mową, jak
wyszły o tem dawniej już z grammatyki Kopernickiego wiedzę, człowiek
który przez rozum może porządkować rzeczy i o nich rozmyślać, a przez mowę,
dawniej według tej samej grammatyki, może objawić innym myśli
swoje, nigdy więcej nie będzie się mu powiniem - a jednak ja się okropnie
mądrzem. Teraz przez cały pierwszy dzień dzielnych Święt. Najpierw
chciał wiedzieć, że mi miatem ktoś kuba iadny mowy do poznania, bo
wszystko już znalazł od lat mniej więcej życia - potem zaczął bym
i rozmyślał o nich, to mi mogłem objawić innym myśli mo-
ich, bo istniejącemu one mi było przy mnie iukogo - jestem Reporterem
zaskaki swięty dla mnie przemijającej chwili tego pana K... Który mi do
otrzymania tej pracy wiele dopomógł, mam około dwudziestu tysięcy
na rob., pracy przed sobą, ale nigdy do skutku, potrzebny wata i długi
rozmiar ograniczone, temperament łagodny, prowadzenie moralne i z tem
wszystkiem żyje samotnie - daje mi się, że głownie z miłości pańcy
Walentyny, która onego czasu została intymną aplikantką sądowego, nie
mnie, chociaż już byłam podpisanem, chociaż jej matka, jej ciotka, jej ciotka
sędziwy daleko więcej mnie sobą kochały - ale panne Walentyna mnie so-
bie mi kochała, i poszła wkrótce za jej swego aplikanta - i teraz
oba są bardzo nieżyczliwi mi z jego, mi z jej strony. Wron Pów - gdyby
był najmniejszym człowiekiem, jeszcze by mi się nie godziło ich mi
wypieć urezgać. Ona jest dawniej Kochanek i Kochanek wron - on był
i jest przeciwnym. Chłopakiem, tego zapamiętać nie mogę, jakkolwiek
zarozumiałość jego było mi rzadką. Swierzy z uniwersyteckiej ławki
korekty, o wszystkim i miato wyrokować, nas staruch rutyni-
stami mądrzał, dowodził, przewodził, raport i praktyczności na po-
tychliwym. Lubił jego systemacikowo mi zbudowany, był co był
jednak lepiej niż odemnie. Kanne Walentynie podobat. Tymczasem kąd
stopniat, systemacikowi się porobił, budni ludka i dwójkiem dnia
w świat szeroki poszła. O panne Walentyno! Szanuj ci bardzo, nie wy-
mawiam prostoty, lecz mimowolnie na myśl mi przychodzi, że gdy-
byś mieszkała w tych trzech schłodzonych ciętych spokojnych pokojach -

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Felix Krolowski

[illegible]

10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200
201
202
203
204
205
206
207
208
209
210
211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221
222
223
224
225
226
227
228
229
230
231
232
233
234
235
236
237
238
239
240
241
242
243
244
245
246
247
248
249
250
251
252
253
254
255
256
257
258
259
260
261
262
263
264
265
266
267
268
269
270
271
272
273
274
275
276
277
278
279
280
281
282
283
284
285
286
287
288
289
290
291
292
293
294
295
296
297
298
299
300
301
302
303
304
305
306
307
308
309
310
311
312
313
314
315
316
317
318
319
320
321
322
323
324
325
326
327
328
329
330
331
332
333
334
335
336
337
338
339
340
341
342
343
344
345
346
347
348
349
350
351
352
353
354
355
356
357
358
359
360
361
362
363
364
365
366
367
368
369
370
371
372
373
374
375
376
377
378
379
380
381
382
383
384
385
386
387
388
389
390
391
392
393
394
395
396
397
398
399
400
401
402
403
404
405
406
407
408
409
410
411
412
413
414
415
416
417
418
419
420
421
422
423
424
425
426
427
428
429
430
431
432
433
434
435
436
437
438
439
440
441
442
443
444
445
446
447
448
449
450
451
452
453
454
455
456
457
458
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500
501
502
503
504
505
506
507
508
509
510
511
512
513
514
515
516
517
518
519
520
521
522
523
524
525
526
527
528
529
530
531
532
533
534
535
536
537
538
539
540
541
542
543
544
545
546
547
548
549
550
551
552
553
554
555
556
557
558
559
560
561
562
563
564
565
566
567
568
569
570
571
572
573
574
575
576
577
578
579
580
581
582
583
584
585
586
587
588
589
590
591
592
593
594
595
596
597
598
599
600
601
602
603
604
605
606
607
608
609
610
611
612
613
614
615
616
617
618
619
620
621
622
623
624
625
626
627
628
629
630
631
632
633
634
635
636
637
638
639
640
641
642
643
644
645
646
647
648
649
650
651
652
653
654
655
656
657
658
659
660
661
662
663
664
665
666
667
668
669
670
671
672
673
674
675
676
677
678
679
680
681
682
683
684
685
686
687
688
689
690
691
692
693
694
695
696
697
698
699
700
701
702
703
704
705
706
707
708
709
710
711
712
713
714
715
716
717
718
719
720
721
722
723
724
725
726
727
728
729
730
731
732
733
734
735
736
737
738
739
740
741
742
743
744
745
746
747
748
749
750
751
752
753
754
755
756
757
758
759
760
761
762
763
764
765
766
767
768
769
770
771
772
773
774
775
776
777
778
779
780
781
782
783
784
785
786
787
788
789
790
791
792
793
794
795
796
797
798
799
800
801
802
803
804
805
806
807
808
809
810
811
812
813
814
815
816
817
818
819
820
821
822
823
824
825
826
827
828
829
830
831
832
833
834
835
836
837
838
839
840
841
842
843
844
845
846
847
848
849
850
851
852
853
854
855
856
857
858
859
860
861
862
863
864
865
866
867
868
869
870
871
872
873
874
875
876
877
878
879
880
881
882
883
884
885
886
887
888
889
890
891
892
893
894
895
896
897
898
899
900
901
902
903
904
905
906
907
908
909
910
911
912
913
914
915
916
917
918
919
920
921
922
923
924
925
926
927
928
929
930
931
932
933
934
935
936
937
938
939
940
941
942
943
944
945
946
947
948
949
950
951
952
953
954
955
956
957
958
959
960
961
962
963
964
965
966
967
968
969
970
971
972
973
974
975
976
977
978
979
980
981
982
983
984
985
986
987
988
989
990
991
992
993
994
995
996
997
998
999
1000

[illegible][illegible][illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

-18-

Początek powieści, w której Koronacki opowiada
o swoim przyjacielu Feliksie Królewskim...

30 maja 85r.

Widuje się, że ten początek powieści był pisany
po uwolnieniu, po powrocie z Lublina do Warszawy, po
skończeniu jogografii a przed drukowaniem w Gazecie
polskiej Białej Róży, Zagadnień i. t. p. Widuje się
także, iż autorka kreśląc sylwetkę Feliksa Królew-
skiego miała na myśli Konspiratorów tylko co ubieg-
łej epoki piętego dziesiątku XIX stulecia.

Cytowick, który się różni od zwierząt rozumem i mową,
 jak wszyscy o tem dawno już z gramatyki Popczyńskiego wie-
 dzą, cytowick, który przez rozum może poznawać rzeczy i o nich
 rozmyślać, a przez mowę, zawsze według tejże ^{samej} gramatyki może
 opowiadać innym myśli swoje, nigdy w życiu nadziei się nie
 pozbawia. — a jednak ja się okropnie nudziłem. dzisiaj
 przez cały pierwszy dzień. Zielonych. Siatek... Najpierw
 trzeba wiedzieć, że nie miałem koło siebie żadnej rzeczy
 do poznania, bo wszystko już znam od lat mniej więcej szczer-
 potem choćbym też i rozmyślał o nich, to nie mogłem
 opowiedzieć innym myśli moich, bo nie było przy mnie niko-
 go. Jestem Rejentem z łaski sędziego dla mnie pamięci
 excigodnego pana Wo.... który mi do strymania tej po-
 dy wiele dopomógł - mam około dziesięciu tysięcy na rok,
 pracy pod dostatkiem, ale nigdy do zbytku, potrzeby cis-
 ta i duszy rozsądnie ograniczone, temperament łagodny,
 prowadzenie moralne i z tem wszystkiem żyje samot-
 nie - zdaje mi się, że głównie z niechęci panny Walen-
 tyny, która onego czasu wolała młodego aplikanta sz-
 domo, niż mnie, chociaż już byłem podpisaniem; cho-
 ciaż jej matka, jej ciotka, jej wuj z daleka więcej mnie
 sobie życzyli - ale panna Walentyna mnie sobie nie
 życzyła i posłała wkrótce na swojego aplikanta - teraz
 oboje są bardzo nieszczęśliwi - nie z jego, ni z jej winy Broni
 Boże - gdyby był najmłodszym cytowickiem, jeszcze
 by mi się nie godziło ich nieszczęściem uragać. Ona jest
 zawsze kochaną i kochającą kobietą - on był i jest pończotnym
 entabakiem, tego rozprawić nie mogę, jakkolwiek - zaro-
 zumiałość jego często mnie raziła. Sprawy z uniwersyte-
 tów laurki teoretyk, o wszystkim śmiało wyrokował, na-
 stępujących ratynistami nazywał, doradził, poradził,
 wydał z praktyczności na polysklinym - gdzie jego
 systemacików nie zbudowano, bądź co bądź jednak lepiej
 się odemnie Pannie Walentynie podobat - tymczasem

lód stopniał, systemaciki się poroxywały, biedni ludzie
 x dwójgiem dzieci w słońcu szeroki poszli. — O Panno
 Walentyńo! xanuję cię bardzo, nie wymawiam przesłóci,
 lecz mimowolnie na myśl mi kruszodzi, że gdybyś miała
 kark w tych trzech schłodzonych, wielkich ^{spokojnych} schłodzonych,
 piasek u trzech — ale, pewnie, drugie trzy tym, który najłatwiej
 dla tych trzech — droższe dzieci, prześlanych — gągęła tu
 więc była, gdybyś siedziała w tym samym fotelu, w któ-
 rym ja ~~całe po obiedzie, w różne geometryczne figury~~ ~~leżące głównie~~ siedzę i poprawiam dremek na tym samym
 kominku — na którym — ja całe po obiedzie, w różne geo-
 metryczne figury leżące — głównie ustawiam, gdybyś miała
 cxa drugie, innych stronomach, wiatrych i katusznych
 kręciło się tu i owadzie, przemacało po dywanie, dęsta-
 ło po przesłach i po kankach kaisle, mogła mi tak
 smieszko by wyśladaty i musiałbym się nieczar, jakiego ne-
 wój kaisle — nyrac, żeby na inne pokrycie ich urbie-
 raci — ale x pewnością nie nudziłbym się tak upo-
 tarzając jak dzisiaj. Gdziekolwiek jesteś, jeśli kiedy
 kolwiek czytać będziesz te słowa. Panno Walentyńo;
 nie tłumacz ich sobie jednak zbyt poetycznym
 językiem. Miałbym na sobą prawo faktu, gdybym
 chciał się niezachwianą wiarą pochwalić, lecz pra-
 wo sumienia, cegnie mi tego nie dozwala. — Kier-
 ność moja chwiała się bardzo chwiała, nawet — nigdy
 też sobie nie pomyślałem, że wiarą będę do zgory,
 że miłość moja, przekręca jej obojętność, a kiedy i po-
 dziwienie lub żal niewdzięcznej wrabudzi. — Przeciwnie
 w pierwszych xarax chwiałach gdy widziałem co się
 śniży, chwiałem co przedziwny klin — klinem — myślic, uczu-
 cie przez które cierpiąłem, nastąpić uczuciem, które by
 mi szczęście przyniosło, x początku nie mogłem, potem
 potem byłbym mógł narodzić, społchałem raz i drugi —
 ładne, jak kmiotek, mile jak koteczka, dźwięczą

^{już} ale (mi się jakoś na stanowczą do ośmiadczenia odważy-
nie zebrało. Wyprawa sam, że jeśli byłoby mi daleko, a
Karolcia. może sama byłaby mię wzięła. Tymczasem
różne rozmyśla, namysły czas mijały i tak z jedną
jak z drugą na niczem - przeprawa ^{tylko} (na miłym
wspomnieniu - się skończyło. Czy doprawdy raz w życiu
jedna, jedyna - chwila - dana jest - ośmiadczeni - mi miłości
jak księżycowi jeden dzień na pełnię w miesiącu?
~~Czy doprawdy raz w życiu jedna, jedyna chwila - dana jest -~~
~~ośmiadczeni - mi miłości;~~ Czy doprawdy raz w życiu kochamy
razem mężką, zdobywając siłę naszą, a później gdy się ten pywany
fajerwerk na powietrzu spali i drugiego materiału ogniem
innym nie zapalimy, to kochamy słabość naszą, i potrzebę w
wanyskiej - ot, tak jak ja bym dzisiaj pokochała - i nuda krót-
ko mówiąc? Nie rozumiem jeszcze tej sprawy bo może nie
znane mi akta gdzie znaleźć. Bardziej dobrze wiem o tym, że
mię już do nie młodych kawalerów zaliczają - ale każdy mi
przekazuje że lepiej ^{czystszej} od wielu młodych wyglądam. Sam też
niezadowolony na swoją i na ciętą młodość się czuję od tych
lalek bibulowych, co dziś dremki zamiast budów naszą -
nie mam ja pierś na miarę Fidusa, ale mam w pierści
serce na miarę ~~stępa~~ łez i szczyścia, obowiązków i sumienia.
No, nie o tym chciałem pisać! To serce moje pomimo
swojej gatunkowej ciężkości nudziło się dzisiaj fatalnie.
Jest komedią, co być może jakże okoliczności tegoż
możę uważałem - bo ponieważ to się nacięło do ciągu mego
życia stosuje, nie do dnia dzisiejszego; a ja właśnie nad-
ko kiedy w ciągu życia tak się nudzę jak dzisiaj, więc co-
mu dzisiaj? rozumiem - może dla tego, że zielone smę-
ki nie dokonywały programu swego tytułu i wcale nie
zielone są lecz mare, otworzone brudno popielate. Deszcz
pada ciągle od wczorajszego wieczoru - i wyrzucił jedność, róż-
norodnością, drobnymi problemami, jak gdyby kto maszynę
angielską robotował się swą, przewodził stalego ładu.

cukru kawalek w zimnej wodzie rozpuścić. Wiatr nawet nie zas-
wierca dla urozmaicenia tej miarowej kabany. Wróble się
nudzą na dachach, muchy się nudzą na ścianach, trawa się nudzi
wśród błota, z którego tym się że i słonce się musiało nudzić w ten
chmur - nie wiem dlaczego że ja takie - a może nie, czyż to nie
bliska kobieta nerwowa, która do tego stopnia wpływa na atmosferę
niepokoju? dotychczas wczoraj nie udało mi się zobaczyć tego człowieka.
Przedkaj to będzie przyznaję, że mój kochany Robinson wypisał
na wieś do swoich znajomych i że właśnie jak Robinson - na
bezлюдnej wyspie przez Robinsona obawiam się - to myślenie
się w tym porównaniu Robinsonem, dla tego bym sobie jakąś
kolację, umysłową lub rasową, myślową przyswoić, ale nie w tym
chronologicznego - ja pierwszy seradłem tutaj, on zaś dopiero w
dwa lata później przybył i umiał mój Robinson się zamieszka-
wać. Bezлюдna myśla na której mieszkamy jest zupełnie do ma-
łego miasteczka podobna - wszystkie strony otlane kolonjami ro-
dnych i donoszących rolników, bardzo nisko nad poziom ymowa-
nego morza się wzniosła - grunt tej ziemi też odrodliwy i ży-
ki, od kamienicy do kamienicy przejść nie można, żeby się
o jaką grubą, ciotkę nie potrościć lub w chwałę jej ci wam
nie indyżki nie ^{wp}spłatać - a stając ^{tytuł} na chwałę i nie
uważać na siebie, to ~~krach~~ ^{ci} prasku zaczyna się i od-
noż usuwać i uzbierać, uzbiera się coraz więcej, i uzbiera
się coraz głębiej i nie spotkasz nawet jak głowa się ^{zrywa} zanie-
po ~~tem~~ ^{zam} mogą ^{in preferansie} świetnie szczęście trwać gdy niebezpieczeństwo
pokładów łamkane. lub majorówny białe i nie-
nieś, więc się już wtedy nie ~~czuwać~~ ^{czuwać}, żadnej galanterii nie ci
nie soda, żebyś mógł się uchlucić czegoś, kogoś na ~~moich~~
wydobyć... Trzeba, ponieważ prewencyjnej czynności do-
kładać. Pilnować się, budzić, łaski choćby z najniebezpiecz-
niejszej kęsyki ~~zarywać~~ ^{zarywać}, a w miejscu nie stać zbyt długo.
Oj! trudne to, trudne zadanie, wszystko stawać się
siebie własnym przemysłem, by się do obywatela nie ~~zarywać~~
Głęboko czasem obejmę myśl oświecić już ~~prewencyjnych~~ ^{prewencyjnych} przeszkód

i niepodobienstwo - kiedy się zastanowię ile brytonskiej racjonalności
amerykańskich koncepcji życia, musiałem, nim sobie wyro-
biłem niespełniając czterech godzin na dobre i spokiś dni i sta-
tecznych, nim zebrałem garstkę tych księzek co półroczki
dwóch szafek zastawiają łóżko. - nim odkryłem tu i tam i na-
robiłem drogę do smutnych literackich królestw. - Kiedy to
wszystko wzięte w rachunek - to mi się aż głowa zawraca
i pytam sam siebie, ^{nie jestem li ja, wielekim, chociaż światu nieznanym, geniuszem? Dopiero!} ~~dopiero~~ gdy z bezładnej myśli mojej
wzrostają te trochę słabsze brzojsze, wyrastające z głębi
my ogłaszają, duszę, i wspaniałe, ruchy, nowościach, wciąż rozpo-
ścierając lokomotyw - między sobą i takich słownych
horyzontów - słyszę to orkiestrę, lirycznych od Białego or-
kiestry i znowu pytam ^{sam} siebie: nie jestem li ja, wielkim
idolą, chociaż się tego ludzie nie domyślają? - Właśnie w
tego podobieństwa nie jestem ani geniuszem, ani idolo-
m - najtwardszej bono - Świeżunio - miś narodził się z róż-
nym wyobrażeniem moim przypatrył. - jestem Robinsonem
na bełkającej wyspie, a Świeżunio - mój kocha-
ny od czasu jak tu przybył w brzojsze i akademii duchow-
nej na niktowego przykrym i bardzo niedoświadczonym.
już brzojszemu, jest brzojskim moim. Razem się wpo-
samy i spieramy, jeden drugiemu pożyczka smutnych księ-
zek i jeden drugiego przeciwko każdemu przesłanym broni -
ale to broni co się dowie, bo nie kawał prostą czystości i nikt
konieczne - czasem słyszę cyfry i życie ludzi - ja naprzykład
spokojnie dopiero utracam świadomość, gdy znowu i na koniec
jakieś powieści i kłótni i łamania. Już ciutkiem dać się mi
tak być czysto i nikt, i wspaniałe i nikt i nikt i nikt
Bowie kłótni i wspaniałe i nikt i nikt i nikt i nikt
nich. Ani córki. Ani córki - też i nikt i nikt i nikt i nikt
prostrania, nie wzniosły się wyżej, ponieważ najmłodniejszej czu-
łej przykry, nad grą i kłótni, nikt i nikt i nikt i nikt
i nikt i nikt i nikt i nikt i nikt i nikt i nikt i nikt i nikt
masy niedoświadczonej syna... nie u fary, gdzie stanowią Dę-
st.

tasek celebry, ale w księży... nie powiem, jakich gołęb bym się
 się czyjs' domysłność i na ślad wprowadzić - dość będzie gdy
 objaśnię, że bezładna myśla, że młode miasteczko, ścienne,
 przedstawia, na pomieszczeniach swojej dwa kłocoty, jeden się zowie
 Jura, drugi jest przyklastone. Przed moim jaskoc. osiedleniem
 się w tej stronie świata i po moim osiedleniu się Jura
 nie była uczęszczana, wszystkie jaskoc. podwórki kamłodowe,
 urzędnicie i siódmami i ich kłocoty kłocowali, nawet sady uła
 swoś dumałanie kłocoty (xpianów) się niekiedy w tych kłocotach
 od obywatelskiej wsey dalekich. Wszystkie wsepki i wstępkani
 i ich wstępkani ciągnęły się zmyknie do sawek klastonow kłocoty
 ta. Później za przybyciem nowego nikarogo, jak się rozdwi
 ły, młoda ich półowa kłocota, Jura, nawiedzać, lecz i ztyt
 prótko trwało, choć tylko młodych i kłocotańcie neutral
 rych. Jura iank. ciążkość z tego kłocotnie, kłocota znow
 w posłuszność wróciła mury. Młody mój przyjaciel bar
 deo się tem na razie mardint, wczono on przegnat w jaskoc. mł
 lepercy. sdominkach. w siewni osiedleniu i tunc, gorliwie
 dopełniał wszystkich swoich obowiązków, słuchał i pociągł przytł
 nie, najbardziej obywatelskich pamiętam po godzinie wczono
 w jego konfesyjonał kłocoty, kłocota pociągł jasno, kłocota
 młoc, kłocoty, że choćby kłocota do domu wróciwszy, to
 kłocota i nich i kłocota i je do kłocoty. kłocota kłocota było
 młoc, nie kłocota się nigdy, o kłocota kłocota kłocota kłocota
 chorego był wczono, choć go kłocota sami kłocota kłocota, lub w mł
 sianych na miasteczkiem. kłocota i niewstępkany chłopci, jednak
 że pomimo tego kłocota kłocota kłocota, kłocota ma poci
 donia. Półka raz pytał mnie o przyjaciel, o radę - ja mu ani
 wylomacy, ani radzić nie umiałem - istotnie mnie same
 młoc, kłocota się to kłocota kłocota kłocota kłocota kłocota
 mogłem przynajmniej, starałem się pociągł i oba kłocota kłocota
 my się ostatecznie na ostateczność. Jura iank. już przy
 wylomacy do niego, że jeśli kłocota i ma przyklastone kłocota
 się w młoc, kłocota, albo się kłocota kłocota kłocota kłocota

nych, wnel go drugi narodziła. I tak i uformowała. Niby to jeszcze nie myślało na jaw ale w głębi serc naszych zdaje mi się, że się lekko nawet obracamy, gdy jeden drugiego w domu nie zastanie, trudno sobie wyobrazić, co by się stało gdyby ten drugi bez opowiadania, się aniem sławę, bez wyrażenia wszelkich usprawiedliwiających powodów cały miesiąc n. p. w państwie burmistrzów, lub aptekarstwa spędził. Pietaścheni wnie tylko stał wrogi przeciwnik, się posmigać, ale to ja tylko przez kartę posmieszeniem nazwałam, bo sam Pietaścheni wcale się bawiącym nie uważa. A. P. trochę właśnie przed wyjściem z akademii stracił i w tym samym miejscu, teraz może poczuwa duży, i co tym samym rodzinnym wspomnieniem do tuijzego słowa ha się wyrażała. i pielegnuje go, rosływa, czasem nawet tak pisze, że aż padnie miło. Troboxer wcale już śliczniejszego nie ocenia tego, może niedługo wrażeń wartości, ale ujęwa i rozkazuje cię jak kotek na słoncu, czasem też jest do ręki nymagajęcy, ale i konieczna są one czony konjęckie mianikaręgo i oszczędnie mu, wadliwiego historyje, niektóre są ciekawe, że samizda i tacy, Piramonta, był u Pietaśkonolii i iaciłockiego młodego biednego Knałina jak od rana do wieczora siedział na ławce pod drzewem, do nikogo nie nie mógł, że w tym, kiem. w jedną, los samo miejsce, ułożonym, ale też czasem bardzo nudnie, gawędzi o całej serji następujących po sobie dziełach i o dekanacie, lub organistwie w jego własnej parafii. Rozmawiam wtedy Pietaścha na słuchacza i nie myślałam mu bieżni, że mi się, broniem, ale niczego ty nie spróbowaś innej rozrywki. On też nawrą jom podobnie mi gdy iójcie czasem konjęckim naszego odwrócić. bo i to w raju jego Troboxera, cysem i tak, musiał co najmniej o parę już lat w siedemdziesiątce przeżyć, ale jest, a i tak, gorzej niż przeciwnie słabością - ma zong - i naczynie, między od siebie przedziśnietnia, ^{zrosłwa} ^{zrosłwa} 18.

tego kobieci, kawłana gospodyni i xagonalna demotka. Wódmo-
nach moich tak manewruje, żeby się z nią nigdy nie spotkać. Wi-
kany kartuje się mnie, że to dla tego, bo się lekam by mi nie naw-
rociła, a ja pomadam, że się lekam raczej by mi nie mybiła
kiedy, lecz bądź co bądź mam upoważnienie na doktora, on ma
upoważnienie na proboszcza, a przeciw innym uszajemnie so-
bie stoję na straży. Dziwi mnie małe nieważenie innych, choć
i do smutnych krewnych, (czy znajomi tylko ze stron rodzinnych,
czy inne licha jakieś, nie wiem — ale mam, że go po mego
z wielkimi demonstracyami radzici i witać i pójść dusina, wój
kapeluszonych i nie dno parę niedźwiedzi... Kolarz, ruszając
daje się im ruszyć na reutz dnia o półtorej mili na miasto, ka-
lasy, że by — ledwo tyle mu czasu zostawił, że mi nie są-
że scięgi i pomadzi, Bądź xarów, bądź xarów mój drogi,
jak wróć, wszystko ci mi stomacz, # ale teraz nie mogę bry-
nąć do kłanów, o xatępcę na jasio prawić. "Spobiegł i nie
wrócił i madać, że go przez siebie jaskroję i tak nie xolące.
Ciekany jestem, co to za xawstwo. Co to za strumki? Co ile
sobie przypominam nasze xemony nie myślnikować nie
mogę. Prawda, że mu też sobie nie wiele xobitę, bo-
~~nie~~ xozogółu, xacoby madać czy dno xobitę
xozogółu, że i z sobą przez dny lata w xozogółu, mady
was się czasem po dwa razy na dzień i nie xozogółu
sobie wzajemnie wyspokożę co madać i czego nie madać o
najbliższym ich xawstka... a przecież mi i nikomu, xaw-
my xawstka xawstka, nie mamy xadnej, przed sobą i xawstka xawstka
xawstka — de facto jednak — xawstka się w tej chwili xawstka,
xawstka madać o sobie miemy. Nie xawstka nawet czy mi
kiedykolwiek o xawstka xawstka nie xawstka, nie byli
by to ani xawstka, ani xawstka, ani xawstka, xawstka dla mnie
nie jest xawstka, a xawstka xawstka madać życia, tylko o xawstka
nie xawstka na ten xawstka. Madać gdyby xawstka
mój, nie był mi xawstka xawstka, ja sam xawstka nie xawstka
xawstka bym go tak na xawstka w xawstka xawstka.

Oj! wyxawstka xawstka wimien, że się xawstka xawstka w xawstka.
a w xawstka xawstka wimien, że się xawstka —

[illegible]

Świeka. Dziś mi się na nią wreszcie udało i w końcu
skierując, ostatecznej prawie próbie u spodu nakłóliło:

Feliks Królewski.

Na odwrotnej stronie. zacznę biografię notatki; chociaż
najważniejszą tylko oprawię się, faktami; lecz w naszym
stosunku. To było najważniejszych, że która, która dożył
tem, a które potory nie zachowało się, że mi się udało
najważniejszą. W tym naszym pomysł o biografię i wreszcie
co to miało. Gdyby to lepiej biografię odczytać osobno,
gdyby zamieścić Feliksie. A gdyby po prostu i inni mi
wysłuchali - że to może o której wyobraźni i przynajmniej
i dać na przykład biografię do czytania! fakty by on się
okazywał i tego ba! może nie o biografię tylko. Wypa-
stawa, że jemu się skończy, czemu by inni nie sko-
nać się nie miało. Zatem tylko i byt wyobraźni i
kowi. Względem i każdej osobistości jej stronę więcej
do ogółu biografię; że, czy jakoś tam. Ciekawe (zainteres-
niować; że ^{fakty} biografię, że nie wyobraźni, czy jako
wreszcie, może, czy jako przedmiot moralny. Wszakże
mam dożyć czasu - może nie mam talentu, a ponieważ
nawet nie mam talentu. Lecz mam za sobą prawdę
i wielką sumienność, a nie mam żadnej przesady
autorskiej... Wszakże... jeśli moje sprawozdania o
biografiach wydrukuję? jeśli wydrukuję, to co ja napiszę?
Nigdy naturalnie będę autorem... nie, nie, być autorem
perswadowałem sam sobie, autorem jest ten, co crea-
pie wci własnej wyobraźni i co własną, wady, własnego
rozumu - ja, będę kochał i kochać się tylko. I to może,
ale czy się usłyszę, żeby czasem chociaż magnetycznej ręki
własnego rozumu nie stać. Obojętne i innych rzeczy
głównie - jeśli stać? może i nie będę autorem, auto-
rem bez talentu. Zastanów się nad tem panie, ja
nie. Pan Józef jakkolwiek jest, rejentem nie może
nominat się wcale, tylko zaczął się smuć i siebie, że...

czy się tem, co może nigdy nie nastąpić, jak owe materyalne
interesne, które podwójnie nas zgłębia w życiu się poświęcając
i to właśnie o mychowanie odnamięnianych sobie przez Pana
Boga dzieci. — Co mi tam myśleć, czy będę czy nie będę
autorem, jeszcze miłany pierwszy próby nie precyzuję, wreszcie
„obecnej chwili dla siebie jedynie i dla niego piszę —
sobrem nawet pierwowzoru — kłopotem, rzecz o Feliksie
nie od daty jego urodzenia, ale od epoki w której go poznatem
zaczynam. —

Była to dla mnie bardzo smutna epoka, a dzień spocho-
nia, nie pierwszym z tym dniem & wielu gorznych, co mi
w przyszłości czekały. Prastowatem już wówczas kasacyjną
dla dwudziesto siemioletniego młodzieńca godność podpisaną
pny sędzie pokazy - w jakim mieście? - ponieważ ustnie
wskazano jeśli mię zapyta. - Wkrótce po obiedzie co się
miało nazywać przed wieczorem, kasodłem do pani Suci...
malki panny Walentyny i dwóch innych córek - wysocy mi
tam kawowe tak serdecznie witali; że nie miałem sposobności
rozprawać, o ile przyznawanie panny i córki na miłość i
niemą to od goła nasdrażone było. - W tym dniu panie
nym, gdy się zbliżłem do kamienicych drzwi biurowego poko-
ju mimowolnie ułożyły moje ucho podniesionym łochy
sem wymamiane słowo. Rozrozniłem coś nakazał tajnego
akcentu, potem śmiech pusty, a potem dźwięk kawowe dla
mnie najmiłszy męz najładniejszy do pochwycenia takie
- Wiesz śmiech (Alamg albo toż weźmie ja... dalszy ciąg
wycieku moje przerwało. -

Wszystko panu Luce... mocno zamienione i opasane
wymi na kolana. rękami, wzięta i drugą kies
le koto stota i pewnie przed chwilą pokój jej rece na ko
iana nie opadły, była już i bieżące, w dół płoża
i wnet się leżała i stała odwróty i ~~rozwróty~~. Już i ^{nawiasem} się uśmie
ie pani Luce wdowa po niedługu, na razie uchymanie
miata tylko kilka tysięcy emerytury, procent od malewki

[illegible]

Tego dnia szczególniej powtórzenie mogło być dla niego niebezpiecz-
ne - jakby na umiarkowanego, weryfikującego nagle - przerwali równo-
wagę i głębokie milczenie - lodowym uśmiechem otoczyło niewinnego.
Taki był ten niepokój, że się wcale, a wcale nie rozniecił
jego kłótniem, bodaj nawet czy mi uśmiech, że dwargi nie
wyskoczył, gdy zaciągnął jak lekko - najpierwej - wstąpił do łóżka
zamiast mu i złożył, a potem gwałtowniejsze - okryła się na-
miotem. Przez pół minuty może - on milczał, lecz gdy
się odwrócił głowę jego był zupełnie pewny, czysty, świeży.
"czy panie słyszały o dziwnym wypadku? i naprawdę nie
chcecie opowiadać jakis' wypadku, który się w mieście zdarzył,
konie rozbiegane - powóz kołowany - co o tym rodzaju - mi-
mości uśmiech i mój i mojej dwargi i pewnie ta gwałtowna
dwarg na pół łokcia się wycofała - gdy i takby mogła zwa-
żona, banna, błażona, usunęła się do pokoju ciemnego,
a gdy gość z głębokim ~~wzrost~~ pokłonem, a na takimże wzro-
st u jego oczu spogląda, że mi się po całym ciele - mrozie przeszło.
Najbardziej często byłem o niedoścignionej historii
rozbiegane konie, co tam kotłowane - która i tak się wyjęła, że
cyła więcej niż Hamlet i jego wstrząsanie, którego jednak
i takim wzmocnieniem cyłałam jej na - mieście - przed ukra-
dzeniem się fatalnego apłikanta. Upokorony się całym
latu, słodkim towarzyskim gawędzi, a młodym wstrząsaniem, że
panna błażona, owa panna błażona, która i tak wyjechała
postanowieniem w moim macierku, a która - pot na białobłękit-
nych posłomach - śmierci i miłości i śmiertelnych, (stanie)
barnie się lada anegdota kurykowa, słuchaj nabył czegoś
włoskiego, na białobłękitnych nowinek i w przydatku
jeszcze - pasując na mój sposób tym - w rękach, ach! tym
wrokiem -" Probowalem na siebie go zwrócić nuciłem -
i sam śladem dialogu - jakis' inny przedmiot, wzmian-
kę o nowym tonie historii - historycznego - która ma
i zarysowa błażona, z tylko - Pan! Luc... chociaż i ma-
lony angielski obywatel na kładzie literackiej, niech bóg
31.

nie to razgą żyło się nią ^{za} interesowała; lecz dialogujący na
boku pań gdyby nie stykali, ciżgle ich, iuac niebezpieczeństw
gadających (konj) państwa pod dramatycznym wstawniem ży
mato. Zdebytem się na drugą stronę, ^{zadając} sturzi i wkrótce
zwracając się do Dany Walentyny:

— Czy Pani by sobie Rycyła przeczytać... pytałem

— O takiego? i pytała naurzajem.

— Pan Józef mówił o Moraciewskim i prynciowskiem wstę-
pła Matia.

— Ale słyszałam, ^{(bardzo stanowczym i} ^{zabart)} ^{ścisłym} ^{niezgrabnym} ^{tem}
kiem.

— Gdyby Pani sobie Rycyła przeczytać? ^{znów} się odezwalem
o serce mi biło puk, puk jak u kurozgera.

— Bardzo dziękuję, nie będę miała czasu —

— Ale Marynia pewnie będzie miała czas przeczytać coś tego
pięknego o dawnych dziejach naszych; przerwała jej pani
Luc... Niechaj nam pan przyniesie, zawsze jest tam bardzo
uczynliwa, kiedy mojem skiewczgłom zdany się dobrać histo-
ryczną książkę przeczytać. Na smere, na powieści to mi
czasu brak — nieraz i pogderam trochę, kiedy mi się panienki
i sygiem lub upinaniem dla Marciniego, co podobno
Marciniego opórni — lecz gdy o historję chodzi, to jestem
bardzo wyrozumiałą i pocierwa. Pani Luckienicz przyniosła
ta mi dożyłom wchlecanie ^{ka} ^{nowy} dom Maraciewskiego
i jej Marynia podsunęła innego historyka, nazwisko
do nowj' rozprawy i wzmogłem się na jakieś bardzo uciecne
powodzenie, ale ceatem, że myśi na bok odbriga, że sama
coraz ciekawsz się staje dalszego ciągu historii nie diego-
jeron — naszych nieśleły, jeno rnych kół i koni rozbijanych
dla wolna, wolna słowa mi się wywrpały i rapadtem
w niespokojne, ciżese od smutku umiśnienie — Miałem ja
nieś naby porucie ^{jakiegoś} ^{Maraciewskiego} obomżeku i co chwila
przypominałem sobie, że trzeba się z cłem odezwąć, a jak
się odezwalem to własny głos mi wracał do gardła i ucha.

prawdkiem dyabelskim akcentem przedrzucony. Skrzęście
tylko może, że festem bardzo logisowanym celownikiem — „Coś
ci tu dzisiaj ale siedzieć mój chłopie, nikt aż do urodzenia
nie przyniósł, więc wstań i idź proch!” Takie nie gładkie
może choć bardzo zasadniony syllogizm ostatecznie sobie
włotnie mojej ułożylem, pierwój jeszcze niż do herbaty syko-
wać zaczęło — Natychmiast wprowadziłem go w wykonanie.
Pani Luc... koniecznie chciała mię zadymać. Tola
przechowata mi kapelus, Marynia nawet donuciła
słowo prosby, a panna Walentyna? nie — panna Walenty-
na w najlepszej sobie aplikantem sekretariata — dopiero
kiedy wprost do niej sygnie dobrej nocy kurwitem.
— Jaki pan już odchodzi? Niechże ocywiście zadymiona
i co przedtój bardzo — może pomordować skłinnic, serdecznie, sta-
dło do tańca — jadałże mi razę — trochę nocy, trochę nocy wa-
nie Józefie — Mój Boże co ja sobie głony mata małem, żeby
zrobić, żeby wyśtomaczyć sobie, co — jej przyjęcie uchy-
biające niegłęboko — serce, ^{jej} ~~na~~ porzucenie tak rodujczne
i miłe — Ale nasy ceglam dźwięku paroch — głębołkie
rozbrany nar mowa Franciszka, Lesana, Uspokoona, tyle na-
zy przypomina mi się jak dnia tego wrociwszy do do-
mu — riałem przed mojem biurkiem i cionąc czoło
obiema rękami — „Co to być może? co to być może?
rozmyślałem głęboko — Ustąpiła z pokoju gdy ja wchodzi-
łem się do tego antekwa, ale gdyby mi się piero-
wa — osiadać chciała, a jednak kiedy ja zegniam — niepo-
dranie — jej łagodniejsze i dym się — „Jaki to? pan już
odchodzi?” — Jaki? — myślenie — dla tego pomordować, jak
to — że jej przez myśl nawet nie przeszło bym tak przed-
mogi się edytować — zauważa — długoci — codziennych odiniedin
jest miłe — ^{nałęcz do rodzinego jej kółka —} — ~~ale~~ Tamten jest ~~arż~~
musiała go banic, ale po jego myślen — może chciała mi-
ce pomordować. Pan już odchodzi — Widać — żal — jej — się — z — robito —
juz — to — ma — być — zaprzdko, zawracenie, zostan — jeszcze.

[illegible]

wszystko na wstępie pytałam, żeby lepiej dać zrozumieć
Kuzuniowi, w jakim, a nie tego wyjątkowymbytem stanie
i humorze - jakim malkiewiczem wstrząśnięciem uległa
moja cicha natura.. Gdyby anioł z nieba zstąpił w ten
czas do mnie na wieżę, nie jestem pewny, czy bym go
z łatwością wziętego przyjął, bo bym się.. Moim sobie
nie wyobrazić o ile bytem uszczęśliwiony do najwyższego stopnia.
Tak. Tymczasem gdy ja tak bieżę się w myślach i w myś-
lami, gdy mi pod kamizelką coraz goręcej, a na skórze
coraz zimniej zaczyna się robić drem od pokójki lekko się
odwiera.. styszę odgłosy męskiego kroku.
- Nie wiem kto przychodzi - myślę sobie, ale kłopotliwy on
jest - niech sobie idzie do diabła i nie przeszkadza mi
tutaj - udaję pręto zpiętego, nie podnoszę głowy.
Czy z panem Józefem Kownackim mam przypomnieć
mówę - odzwalać się półgłosem dyskretnym, niby trochę odwró-
conym. Ta sprawa nieba koniecznie dać się zbudzić nie
czekając, aż mi się za rękaw pociągna. Odetchnięcie pręto
ce - podnoszę głowę i patrzę. Przedemną stał młody, młody
młody człowiek, młody człowiek, w ciemnym szlafroku, w po-
pielastych szlafrokach, z kapeluszem gniecionym do kłosa
spuszczonym. Długo jeszcze nie umiem sobie wyobrazić
co ja nagłe uczułem po tem pierwszym spojrzeniu, wprost
wszelako, że to musiało być trochę podobne do uczucia
próchnego dorobkierstwa, gdy go w podartym szlafroku
sny pracy i gdzieś niepokojenie, jakis' śnienie młodości,
lub śnienie śnieczony Dan i Danow. Nie wiem, nigdy
nie bytem dorobkierstwem i nie przyjmowałem nigdy śnie-
nie młodości, ani śnienie śnieczony, lecz wiem,
że mnie w tej chwili odepchnęło wszelkie niecierpliwe
rozdrażnienie, a to czego doznałem zawiązkaniem
się, francuskiem zawiązkaniem przedtę nix cześ-
innem narzucić można - wz mogło się to jeszcze gdy
spodnięty w czasie mojej odpowiedzi wrota pytającego

nie wyrażając tej nawet, że jestem Twoim najżyelszym
ple,

Ładziwiatem - Feliks Królewski był z tego samego uniwersy-
tetu co mój przedkładowa i trzeba właśnie żeby na jego
imię; a na moją uczynność, jeśli nie coś ważniejszego na-
wet, tak nie uchylony ^{wy} postanowiono widzieć. co miż. - odwró-
lom się po chrzili umijając i umijając kłopotliwie, pnie-
łana, ciemna, kabiera - udoł; mi dał trzy polecenia. wzię-
dem Pana. - "chodźmy zrobić dla niego; wszystko - czego za-
da - chodźmy odpowiedzieć to co napisane i pytał o co chcesz. -
Feliks kierujący raz wtedy uśmiechnął się drachę - zamyślaj
ludzie - z najami czy nie najami - a jeszcze więcej nie na-
jomi podobno, gdy im wypadnie uklonić się lub zagada-
kować do kogoś, mają zawsze stereotypowy uśmiech
na pogotowiu - ja sam nie mogę się od tego oderwać
choć sobie wyrozumowałem, że mój uśmiech nie ma naj-
mniejszego sensu - gdy byłam n. b. z tobą dany w wagonie
"czy dani tym cięparą nie szkodzi?" lub przed. ujęciem.
do wagonu jakiegoś jego mości, w połączonym gładzie - czy jest
miejsce na jedną osobę? - Nie w tym ani śmiechu, ani
serdecznego nie ma - ja się przeciw zawsze uśmiechnąć
muszę i tak wszyscy prawie bliźni moi czynią. - Ołoi Fe-
liks tylko mój był z tego powodu - z dalszych naszych
stosunkach mogłem się o tym przekonać - nie pamiętam
żeby się kiedykolwiek oświadczył, że nie chce lub
ze zamyślił uśmiechnąć - dla tego może (choć) każdy jego
uśmiech miał taką wartość wysoką, niezwykłą - dla tego
czuł takie jasne, głębokie rozróżnienie - On się nie-
umie śmiać ani wesołym, ani pustym, ani karmem, ani
serdecznym nawet, pomiędzy o nim jedna kobieta -
on się zawsze dobrocią śmieje, a dobry jest i kiedy by
kochał. - Pewno bym ci wiały dowcipem nie-
sformułował tego subtelności, ale gdy mi je w ten sposób
określono śmieszkością sobie, że istotnie pięknym jego

uśmiech od razu na mnie nachodził jak wpływ dobroci-
 a później dobrać jego tak ciężko. Była do skochania, podob-
 na, że rozrośnie nie umiałem nigdy - i dzisiaj z pewnością
 nie potrafiłbym jeszcze zamierzać, czy mię bardzo ko-
 chał, czy tylko bardzo kochał... była mi. Wolał więc
 się mię kochać. Nierównie mię kochał, bo i innemu dale-
 ko czasem bywał lepszy, ale ze mną najbliższym zawsze po-
 zostat. I tak się rozumieć kochamy i odg. nie przeszedł moim
 łez. Kwestji, wrażeń nasz stosunek. Wzrost się ich
 wzmagał, dających. Gdyby tak można, niewiele się
 kochać, nie osiadać się a kochać i być kochanym.
 i ożenić się wreszcie, byle się nie osiadać - nie osiadać
 bróbr karak mi się uprzytomnia. Ta chwila niesamowita
 w której panna Marianna... bez nie o barmie. Właśnie
 pisać mialem, tylko o sobie. O to przyświe-
 ślenie, czy po prostu. Przy tej okazji i w tej chwili
 moim mi się i wreszcie - Samiś wdrożenia nie.
 zaczął jeszcze, tylko się wparł o dół pleców i zaczął się
 dalej przedkładać kąciki przy kontaminacji. Właśnie mojej
 dawał, ożenić, gładzi mi się na sobie. Kupałuj się wreszcie
 stangli, przyznał mi się, że istnieć miał podnieć przedk-
 i stanowią. Zdanie - udzielić sobie o mnie, a. mojej bardzo
 w oświeś pierwej ^{z niego} spowiedzi, oświeś to spowiedzi
 przedstawił mi podobno. Taką smudną, przyznaną
 że nadychniał coś go podziwiał w moją stronę - był
 albowiem tego przekonania, ^{z niego} że i ludzie nie
 smuć. Mógł się nudzić, gniewać i cierpieć ale sm-
 cić się nie mógł - gdy zaś i przyznał. się mi i w-
 kę pokora, że właśnie w tej chwili nie smud-
 leś gniew ^{oświeś w sobie} ~~z niego~~ celem. Ot porachował się ^{z niego} i
 towar i do swego bez uśmiechu wesołości - Chciał
 dusić i zabijać a ty ci w osack stały. Radzę ci.
 nie gniewaj się na nikogo, bo masz gniew bardzo
 smutny dla siebie. Co do jego własnej swasty,

to mi drudzy bardzo do rozumienia przedstawia zagadkę.
skorogłowe. Jej rygi były niby zupełnie popołite, i zdawało
się mogło, że ich panie (nie) długo nie przechowa a
jednak sam na sobie doświadczyłem, że się takro przy-
pominały gadunkiem swawolnego wrażenia. Ale rasy
wrócić mi pocucie jakiejś ciętej kropki olbrzy takro
coj moje samarytańskie rozprężone rany, tyle rany
i doświadczeń go wrod. oba, jak wtedy stojącego przy głębi
i more nyrakniej jeszcze niż wtedy rozprężałem.
obrazu, i nache obrad polickim; koscista ichko nyr-
tajacz brode; nos prawdziwie sui generis, niekiedy
i czoło gruby, ale w takich warunkach w warunkach; każdy
że nigdy byrdkim. nasywać nie pozwolił. Trzeba było
miedzioc i nasz wspólny zrajony Wawroniek od smę-
ta Wawronkiem mianowany nakrawała i malara,
wbierał piekniości midoki krajowe i byt i w Tatrach
piechoty. - Ten męz Apollesik kochany utrymy-
wał, że nos Feliksa jest czoło Stowian'skiego
typu - odważyłem się wprawdzie nasunąć tę małą
myśl, że typ Stowian'ski nie musi być jeszcze
co się nazywa. poprawnym typem - lecz mnie zgromił
surow i karał dobrze się przypatrywać wysokim
ktożek spostram duciarom. - Z tego Feliksa okarał
się naderzując nadzwolony i kilka razy po tem przy-
rdanonej sposobności wspominał, że do dwudziestego
piątego roku - swego i jego - miał tylko organ poru-
nienia, wdziania, i wdziania. i wdziania, wdm-
dziesiątym "ciężym doświadczeń" Wawronka radi-
mko nos duciar'ski. Jakkolwiek przy dość sniadę-
ceme nos duciar'ski. musot nie byłby wymagał i
nag. a byłby nadawał, to, przeciek najniebredniejszą
postrećistą musiał by przyznać, że usta Feliksa miał
prześliczne usta i wabił ^{choćby} wancence podrywając a
bezwie bodziębaje. Miał też, się nie zrajnowane -

otwarte, nad brunami mocno wystające oszty, skład
 czasaki w ogóle na przód podany i w górę rozwinięty,
 i zępcy frenologii udziękowali, że miał gury idealne
 mu i paerzy - lecz on sam nie uważał w sobie
 tych zdolności, nie dla tego by je okuczał, jak
 to czyniło wielu rękodzielników naukowych i owym nas
 se mówił, że gdyby mi było - dać mi się w staro-
 żytniej Grecji - to byłby sobie uglebał ten mityczny
 Homera albo historycznego poety! Sokratesa, Platon
 sławną, i tona namiętną, mdrą i skuteczną - a zachęcy-
 cie uniesienie ~~umie~~ ^{moje} - Prawda nową tak świętą, że
 dla niej umrzeć warto. Bliżej mi jednak. Także
 ten nasz Homera było. Dobrze go nieraz na
 inkubicyje brałem, nigdy nie wyrażałem nic
 nowego, ale ciociasę jedną, i tu elegię u niego
~~umie i pisał przypuszczał wprowadzić na~~
 seryem na ścianie i tuncy pod ręką artysty. Był
 czas w którym - ciociasę ciocię... pisał. Całe
 życie spędził. Hallenrad - Gruzyna - i tuncy i tuncy
 niwoski wszystko to było od pierwszych do ostatnich
 literki moją własną ręką... przepisane. —
 — Ale czy ja pytam, ponieważ mi mój poeciury, mój
 drogi ja pytam czy kiedykolwiek w życiu dy sam
 miewał komponować.
 — Na co Ci ta ciekawość - ot mójwny paciore —
 — Ciekawość najpierwej frenologiczna. —
 — Frenologija nie ma żadnej zasady naukowej i po-
 wodziwej, fizjologicznej. oddała już systemat Gallu
 rozbili. — Co mi do tego ja się chce, na własnych
 sposobach, przekonywać, a mam też i drugi powód
 chce umiarkować, czy gorgoska, poedycka ^{zest} tak niewiast
 niby dla normalnie - sokm, i tuncy się umiarku-
 jak adra. ^{tu} sakarladyna, w tuncy wyrywanie się zębów
 dla ciała... i o mi się bidaże, przy najmniej nie jest
 równie podneone, i uglecane to stanowi ujęcie i tuncy

